

Sedembolestná Panna Mária

15. september 22

Jn 19, 25 – 27

Milé sestry a bratia v Kristovi

V dnešný deň mnohí pútnici navštevujú národnú mariánsku svätyňu v Šaštíne. Keď sa redaktori pýtajú pútnikov, čo ich k tomu vedie, viacerí odpovedajú, že tu nachádzajú vnútorný duchovný pokoj - atmosféru, ktorá ich povzbudzuje v ich živote. Je to atmosféra premodlená generáciami návštevníkov, pútnikov, ktorí sem po generácie prichádzali a prinášali v modlitbe svoje starosti i radosti i svoje životy. Máme v pamäti ešte minuloročnú návštevu najvzácnejšieho pútnika – sv. Otca Františka. Od neho - toho najpovolanejšieho pútnika - sme si mohli vypočúť slová povzbudenia adresované do nášho života, v ktorom sa naša viera prelína s moderným svetom - so svetom, v ktorom tak či onak všetci žijeme.

Pri putovaní je dôležité stíšiť sa, upokojiť sa, ale bolo by málo, keby sme len na chvíľu našli vnútorný pokoj, ktorý je výsledkom zastavenia sa, stíšenia sa. Ba možno vnútorný pokoj by sme aj v Šaštíne našli skôr v obyčajných dňoch, kedy tu nie je plno pútnikov. Na druhej strane je povzbudením práve účasť iných, povzbudením je spoločenstvo viery a modlitby. Veď aj v dnešnom prvom čítaní zo Skutkov apoštolov sa spomínalo spoločenstvo modlitby. Hovorilo o spoločenstve prvej cirkvi, ktorá po rozlúčke s Ježišom sa zrazu cítila odkázaná sama na seba, pravdepodobne aj zaskočená úlohou, pred ktorou prvá cirkev z jedného okamihu na druhý stála. Bola to úloha niesť Ježišovu vec ďalej dejinami. Úloha byť Ježišom bez jeho fyzickej prítomnosti. Modlitba je miesto, na ktorom vieme nájsť vnútorný pokoj, rozvahu, čo potom môžeme preniesť aj do ostatného života. Práve to je dôležité. Nehľadať cez vieru len izolovaný pokoj, ktorý nám pomôže zvládnuť tú či onú rizikóvu situáciu, neobmedziť sa vo viere len na izolované jednotlivé situácie nášho života, ale nájsť skutočný pokoj, ktorý sa preniesie do celého svojho života.

Na pútnickom mieste by sme sa mohli priblížiť k pokoju ako k niečomu trvalému, ako niečou, čo sa stáva súčasťou nášho života. Dnešné evanjelium nám k tomu dáva podnet. Počuli sme, že pod Ježišovým krížom stáli jeho matka, niekoľko žien a učeník Ján. Dnes vieme, že učeník Ján nebol identickou postavou s autorom štvrtého evanjelia či s autorom knihy Zjavenia. Napriek tomu v Písme jestvuje určitá línia, ktorá od Jána apoštola smeruje k štvrtému evanjeliu a potom ďalej až ku knihe Zjavenia. Je to línia trochu iného pohľadu na Ježiša, pohľadu na jeho účinkovanie, aj na život samotný. Na rozdiel od ostatných evanjelistov Jánovo evanjelium sa nesnaží jednotlivé udalosti Ježišovho života popísať vonkajším pohľadom nezaujatého pozorovateľa. Jánovo evanjelium nám zanecháva skôr vnútorný pohľad, ktorý vychádza zo vzťahu, vychádza z viery, ktorá je vnútorne spracovaná. Jánovo evanjelium môžeme nazvať pohľadom mystiky, pohľadom srdca.

Jánovo evanjelium náboženské pravdy rozpráva cez jednotlivé príbehy, rozprávania. Takto sa nám snaží podať pravdu, ktorá je hlbšia. Niečo z toho by sme sa mali učiť aj my, kresťania v dnešnej dobe. Na jednej strane nás dnešný svet núti vnímať skutočnosť ako objekty, ktoré možno odmerať, odvážiť,

spočítať a na tomto základe aj skutočnosť objektívne popísať. Ale takto sa ešte nedostaneme k podstate života, hrozí, že to podstatné (teda to, čo sa nedá spočítať) nám skôr unikne. Aj my dnes potrebujeme vidieť hlbšie, aby život sme nevníмали len ako vonkajší fakt, aby nechýbala skutočná úcta k životu.

Takto aj nás naša Sedembolestná patrónka Slovenska vyzýva, aby sme sa aj my spoločne v duchu postavili pod Ježišov kríž, aby sme sa aj my snažili vidieť život viac duchovne, viac srdcom. Aby sme sa za tento pohľad srdca ani v dnešnom svete nehanbili. To je pohľad, ktorým nepoznávame len vonkajšok, ktorým neskúmame život len ako vonkajší objekt, veď vonkajší objekt nám v konečnom dôsledku môže byť ľahostajný. Dnešný sviatok nás príkladom Márie, žien a Jána učí skôr otvoriť sa tomu vnútornému pohľadu, ktorý presahuje to vonkajšie. A ktorým napriek tomu – povedané s Exupéryom – skôr vidíme správne.

Takže môžeme s radosťou byť (mystický) súčasťou tohto spoločenstva, ktoré sa pod krížom a potom spoločnou modlitbou vo večeradle snažilo Ježiša vidieť svojim srdcom a ktoré ho potom aj vedelo prinášať iným. To je aj naša úloha v dnešnom svete, úloha, za ktorú sa nemusíme hanbiť, pretože ona je v istom zmysle aj posvätná. Prosme na príhovor našej Patrónky, aby sme túto úlohu v dnešnom svete zvládli.

Viliam Arbet